

## Haikuk

Felhőkkel vagyok  
égen táncolok, míg te  
nézed a földet.

Szűk a tér, présel.  
A présgép keze te vagy  
szabadulok el.

Szeretlek téged  
Érted ragyog a szemem.  
Kalácsot fonok.

Dobban a lábam  
Hangosan reccsen a padló.  
Táncolok véled.

Nap fénye te vagy  
istenek irigyelnek,  
helyedet kérik.

Dalolok, verset  
mondok, aztán mesélek  
andalítalak.

Akartál velem  
játszani s én hagytam.  
Kisütött a nap.

Ásítok nagyot  
várok új napot, szebbet,  
mit te ígértél.

Szeretlek, szeret  
ő, te nézel kettőnket.  
Hideg a szemed.

Szaladok hozzád  
madárfütty kísér engem.  
Az erdő dalol.

Leslek kulcslyukon  
látcső kezében, nézel  
messzi tájakat.

A kályha meleg.  
Erdőben jártam fáért  
gyökerét téptem.

Fehér az abrosz  
rajta étel és ital.  
Csodára várok.

## A kék küldönc

Ha előnt a zene, előnt egészen,  
a zöld hal időt kiveti a partra.  
Csak álldogál a küldönc kint az ajtón:  
üzeni az úr, hogy látni akarja.

De honnan jön a küldönc, melyik korból?  
Csak toporog a lámpással kezében  
s én még a füvekre hulló alkonyok  
madársikolyaira is emlékszem,

és arra, amint visszanez egy rózsza  
mielőtt elindul az égi kékbe.  
Nem akartam mást, csak aranybetűket  
vésni anyám roskadó sírkövére.

Regöltem havat kifosztott mezőkre,  
s esni kezdett a hó, a fehér ünnep,  
de csupa vér lett minden ajtófélfá,  
s maradtam inkább, minthogy meneküljek.

Hallottam olykor suttogást az erdőn,  
Adyt kocsizni fekete csönd úton,  
míg hosszan vullatott egy kasztrált lámpa,  
hogy küszöbömre felhők könnye hulljon

Minden napomból hiányzott valami,  
az egészből a teljesség hiányzott,  
csak az őszirózsák áldott kegyelme  
testálta rám a nap sütötte zászlót.

Tudtam, mire elhamvad a gyűlölet,  
Apolló hangszere megzendül bennem,  
s majd éberebb leszek, mint a madarak,  
hogy az öröklétet is megszeressem.

Ámbár hiába békülnék magammal,  
ki tudja, mire kárhoztat a démon?  
Csak az arcod oltalmazzon, míg az új  
hold átkísér a bíbor szakadékon.

Szegény Ophéliánk kőálmot alszik,  
rideg köveken örökös harangszó.  
Ó, mítoszok s ti időtlen legendák,  
hát minden elmúlik, mi maradandó?

Csak az a lámpás imbolyog az éjben  
és verődik fénye roppan falakra,  
s én szívközelből szüntelenül hallom:  
Üzeni az úr, hogy látni akarja.



ÁGOSTON EMESE: BALETT-TÁNCOSOK